

[A. M. Hansen.]

Ændringsforslag, jeg paa mit Partis Vegne stillede, da vi i Samlingen 1926—27 behandlede Sygekasseloven, Ændringsforslag, der gik ud paa at aabne Adgang til Sygekasserne for Personer, der ikke er ubemidlede i Lovens Forstand, saaledes at disse, hvis de blev ubemidlede, kunde overføres til de anerkendte Sygekasser uden Hensyn til Alder og Helbred. Det foreliggende Lovforslag løser dette Problem og udfylder derved et Hul i vor Sygekasselovgivning. Efter den hidtil gældende Lov har bemidlede Personer jo ikke Adgang til Sygeforsikring i anerkendte Sygekasser, medmindre de tidligere har staaet som ubemidlede nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg havde tænkt mig Muligheden af en Ordning, der kunde samle baade bemidlede og ubemidlede i fælles Sygekasser, hvor Kontingentet saa skulde stige eller falde i Forhold til vedkommende Medlems økonomiske Stilling. Men jeg maa erkende, at den Række af Betænkkeligheder, som det af Ministeriet nedsatte Udvalg har fremsat i sin Betænkning paa Side 12 og 13, har bidraget til at ændre mit Syn paa denne Side af Sagen, og jeg kan derfor erklære mig enig med Udvalget i, at man bør bygge Ordningen paa statskontrollerede Sygeforeninger eller Fortsættelseskasser. Det er jo sikkert, at den nu bestaaende Ordning med Afdelinger for bemidlede indenfor de enkelte Sygekasser vanskeliggøres ved, at disse Afdelinger viser sig at være for smaa, deres Medlemstal er for ringe. Jeg kan som Eksempel nævne det Omraade, hvor jeg er bedst kendt med Forholdene, Maribo Amt. Af dette Amts 78 anerkendte Sygekasser er der 21, som har Afdelinger for bemidlede Medlemmer, men af disse 21 Afdelinger er der kun sige og skriver 4, der har over 20 Medlemmer. Der er her altsaa Tale om Afdelinger med et meget ringe Medlemstal, og man vil forstaa, at det er vanskeligt paa et saa ringe Medlemstal at bygge en Forsikring. Derfor er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, naar han siger, at skal vi have en Nyordning, saa lad os se helt bort fra den gamle Ordning og bygge den nye paa et Samarbejde mellem statsanerkendte Sygekasser og Fortsættelseskasser. Hovedsagen er jo dog, at der skabes en fuldstændig Adgang til Overførelse af Medlemmer fra statskontrollerede Sygeforeninger til de anerkendte Sygekasser og omvendt. Men en saadan Omflytning af Medlemmer mener

jeg ogsaa lettest lader sig gøre, naar der indenfor hver Centralforening af Sygekasser dannes en kontrolleret Sygeforsikring eller, som det kaldes, Fortsættelseskasse, thi indenfor det begrænsede Omraade, som en saadan Centralsygeforening omfatter, f. Eks. et Amt, kan man langt lettere indrette sig i Fortsættelseskasser efter det, jeg vilde kalde Egnens Krav eller Egnens Behov, langt lettere end det vilde kunne ske ved landsomfattende Fortsættelseskasser, saaledes som Sygeforsikringen „Danmark“. Jeg tænker mig, at der indenfor en saadan Centralsygeforening lettere vil kunne træffes Aftaler med Lægerne om Honoraret, lettere vil kunne tages Bestemmelse om, hvorvidt der skal gives Medicinydelse eller ikke, hvor langt Sygekassens Virksomhed skal gaa, om den skal medtage Tandpleje f. Eks. eller ikke, og lignende. Alt saadant lader sig lettere ordne indenfor et snævrere Omraade end indenfor et landsomfattende Omraade. Men en saadan Ordning er der jo netop aabnet Mulighed for gennem Lovforslaget.

Hvad angaar Enkeltheder i Lovforslaget, har der været talt om Forslaget om at give Adgang til Samarbejde mellem de statsanerkendte Sygekasser og de to statskontrollerede og statsautoriserede Sygeforeninger, der findes her i Landet: Den gensidige Landbo-Sygeforening og Borgerstandens Syge- og Begravelseskasse. Jeg maa overfor dette Forslag forbeholde mig min Stilling, til jeg har faaet Lejlighed til i et Udvalg at undersøge den virkelige Begrundelse for at indføre disse to Foreninger som Fortsættelseskasser.

Der har været talt om Spørgsmaalet Kørsel. Ja, man hører fra mange Egne i Landet, at Kørselsudgifterne er en overmaade stor Byrde for Kommunerne. Jeg tror ikke, at det saa meget tager Sigte paa den Bestemmelse, vi indførte i Sygekasseordningen 1926—27, som det tager Sigte paa, at Lægekørselstaksterne efter manges Mening er alt for høje. Jeg ved vel, at disse Takster fremgaar af Forhandling mellem Sogneraad og Sogneraadforeninger paa den ene Side og Lægernes Organisation paa den anden, men jeg gad vidst, om ikke Lægerne i denne Overenskomst har fat i den bedste Ende, saaledes at de har Overtaget; det er i hvert Fald en almindelig Opfattelse ude omkring, at disse Kørselstakster ligger betydeligt over, hvad det i Virkeligheden koster at køre. Jeg kunde tænke mig, at vi, naar vi i Udvalget skal behandle dette Spørgsmaal om Kommunernes Kørselsudgifter, da ogsaa